

XVI. Benedek pápa homíliája a születendő életért tartott adventi imavirrasztáson

Elhangzott 2010. november 27-én a római Szent Péter-bazilikában, ahol a Szentatya vesperást vezetett, majd a Család Pápai Tanácsa által szervezett imavirrasztásra került sor, a születendő életért.

Kedves Testvérek!

A mai ünnepi estén az Úr azzal a kegyelemmel és örömmel ajándékoz meg, hogy megnyithatjuk az új liturgikus évet, amelynek első időszaka az advent, melyben Isten közénk érkezésére emlékezünk. Minden kezdet különleges kegyelmet hoz, mert Isten áldását hordozza.

A mostani advenben újra megtapasztalhatjuk annak közelségét, aki a világot teremtette, a történelmet irányítja, s aki annyira szeretett minket, hogy emberré lenni méltóztatott.

A következő hetekben, a szent karácsony felé közeledve a velünk lévő Isten hatalmas, bámulatos misztériumát ünnepeljük, aki egy lett közülünk. Adventben érezni fogjuk, hogy az Egyház kézen fog bennünket, és a legszentebb Szűzanyához hasonlóan kifejezi anyaságát, amikor általa átélhetjük az örömteli várakozást az Úr érkezésére, aki üdvözítő, vigasztaló szeretetébe ölel mindannyiunkat.

Miközben szívünk Krisztus születésének évenként visszatérő ünneplését várja, az Egyház liturgiája a végső célra irányítja tekintetünket: találkozásunkra az Úrral, aki dicsősége ragyogásában fog eljönni. Ezért minden Eucharisziában „halálát hirdetjük és [hittel] valljuk feltámadását, amíg el nem jön”, ezért virrasztunk imádságban.

A liturgia szüntelenül buzdít és segít minket, amikor advent napjaiban azt a kiáltást adja ajkunkra, amellyel az egész Szentírás zárul, Szent János Jelenésének utolsó lapján: „Jöjj el, Úr Jézus!” (22,20).

Kedves testvéreim, ma esti adventindító találkozásunknak még egy fontos oka van: az egész egyházzal együtt szeretnénk ünnepélyes imavirrasztást tartani a születendő életért. Szeretném kifejezni hálámat mindazoknak, akik elfogadták e meghívást, és azoknak, akik különösen sokat tesznek a bármilyen módon kiszolgáltatott emberi élet elfogadásáért és védelmezéséért, elsősorban a fogantatás és a korai életszakaszok idején.

Éppen a liturgikus év kezdete ad alkalmat, hogy újra átéljük Isten várását, aki Szűz Mária méhében testet öltött, Istenét, aki kicsinnyé teszi magát, aki gyermekké lesz. Ez az idő annak az Istennek eljövételéről szól, aki közel van hozzánk, aki legelső pillanatától kezdve át akarta élni az emberi életet, hogy teljes egészében megváltsa. Isten egyetlen üdvözítő tervében tehát, aki minden ember életének Ura, az Úr megtestesülésének titka szorosan, harmonikusan összekapcsolódik és összhangban van az emberi élet kezdetével.

A megtestesülés nagy világossággal és meglepő módon tárja fel előttünk, hogy minden emberi élet rendkívül magas és páratlan méltósággal rendelkezik.

A földet benépesítő összes élőlényhez képest az embert félreismerhetetlen eredetiség jellemzi. Ő az egyetlen, értelemmel és szabad akaráttal felruházott, ugyanakkor anyagi valóságból álló lény, aki egyszerre és szétválaszthatatlanul él a lelki és a testi dimenzióban.

Erre utal a tesszalónikaiaknak írt első levél szövege is, amelyet az imént hallottunk: „A békesség Istene szenteljen meg benneteket – írja Szent Pál –, hogy tökéletesek legyetek. Őrizze meg szellemeteket, lelketeket és testeteket feddhetetlenül Urunk, Jézus Krisztus eljöveteleig.” (5,23).

Szellem, lélek és test vagyunk tehát. E világ részét képezzük, testi állapotunk lehetőségei és korlátai közé szorítva, ugyanakkor végtelen távlat felé nyitottan; képesek vagyunk kapcsolatba lépni Istennel és befogadni őt. Földi dolgokban tevékenykedünk, rajtuk keresztül észre tudjuk venni Isten jelenlétét, és közeledni tudunk hozzá, aki az Igazság, a Jóság és a

tökéletes Szépség. Érezzük az élet és a boldogság töredékeinek az ízét, és beteljesülésre vágyakozunk.

Isten mélységesen, tökéletesen, különbségtétel nélkül szeret minket. Arra hív, hogy a barátai legyünk, és minden képzeletet, gondolatot és szót felülmúló valóságnak: saját isteni életének részeseivé tesz minket.

Átérezzel és hálával gondoljunk arra, mekkora érték minden ember egyedülálló méltósága, és mekkora a felelősségünk mindenkiért. „Krisztus, az új Ádám – fogalmaz a II. Vatikáni Zsinat – az Atya és az ő szeretete misztériumának kinyilatkoztatásában teljesen föltárja az embert az embernek, és megmutatja magasztos hivatását... Isten Fia ugyanis megtestesülésével valamiképpen minden emberrel egyesült.” (Gaudium et Spes 22).

A Jézus Krisztusba vetett hit azt is jelenti, hogy újfajta módon, bizalommal és reménnyel tekintünk az emberre. Maga a tapasztalat és a józan ész is igazolja, hogy az ember érteni és akarni képes, öntudattal rendelkező, szabad, megismételhetetlen, pótolhatatlan lény, minden földi létező csúcса, aki önmagában értéknek elismerendő és mindenkor tiszteletteljes, szerető elfogadásra érdemes. Joga van hozzá, hogy senki ne kezelje és ne birtokolja tárgyként, önkényesen ne manipulálja és ne zsákmányolja ki mások érdekeit szolgáló eszközként.

Maga az emberi személy önmagában véve jó, és teljes körű fejlődése mindenkor keresendő. Emellett a minden ember iránti szeretet, ha őszinte, akaratlanul is a leggyengébbek és a legszegényebbek iránti megkülönböztetett figyelemmé alakul. Ezért fordul az Egyház nagy gonddal a meg nem születettek felé, hiszen ők a legkiszolgáltatottabbak, őket veszélyeztetni leginkább a felnőttek önzése és a lelkiismeret elhomályosulása.

Az Egyház újra meg újra megerősíti, amit a II. Vatikáni Zsinat kijelentett az abortusszal és a meg nem született élet bármiféle megsértésével szemben: „Az életet a fogantatástól kezdve a legnagyobb gondal oltalmazni kell” (GS 51).

Vannak kulturális áramlatok, amelyek hamis érvekkel igyekeznek elaltatni a lelkiismeretet, miközben a tudomány kimondja, hogy a méhben fejlődő magzat autonóm, az anyával kommunikálni képes, biológiai folyamatai koordináltak, fejlődése folyamatos, szervezete egyre összetettebb.

Nem sejtcsomóról, hanem egy új, dinamikus, csodálatosan rendezett élőlényről, az emberi faj új egyedéről van tehát szó. Ez volt Jézus Mária méhében, és ezek voltunk valamennyien édesanyánk méhében. Az ókeresztény szerzővel, Tertullianusszal együtt mondhatjuk: „Aki ember lesz, az máris az” (Apologeticum IX, 8); nincs rá okunk, hogy ne tekintsük személynek már fogantatásától kezdve.

Sajnos a gyermekek életét a születés után is fenyegeti a mellőzés, az éhség, a nyomor, a betegség, a bántalmazás, az erőszak és a kizsákmányolás. Jogaik rengeteg megsértése minden jó akaratú ember lelkiismeretén fájdalmas sebet ejt.

Az emberi élet ellen elkövetett igazságtalanságok szomorú körképét látva magaménak érzem II. János Pál mindenkihez szóló, szenvedélyes felhívását: „Tiszteld, óvd, szeresd és szolgálj az életet, minden ember életét! Csak ezen az úton fogsz igazságosságot, fejlődést, igaz szabadságot, békét és boldogságot találni!” (Evangelium vitae 5).

Sürgetem a politikusokat, a gazdaság és a társadalmi kommunikáció irányítóit, tegyenek meg mindent, ami hatalmukban áll, hogy olyan kultúrát mozdítsanak elő, amely mindenkor tiszteletben tartja az emberi életet, teremtsenek kedvező feltételeket, és támogassák az élet elfogadását és fejlődését szolgáló hálózatokat.

Bízzuk imáinkat és a születendő élet melletti elkötelezettségünket a Szűzanyára, aki hitével, anyaméhével, figyelmes törődésével, tápláló gondoskodásával, örömmel, sugárzó szeretettel fogadta be az emberré lett Isten Fiát.

Tegyünk mi is így a liturgiában, ahol átéljük az igazságot és az igazság velünk él: imádjuk az isteni Oltáriszentséget, amelyben Krisztus Testét szemléljük, a Testet, amely a Szentlélek működése által Mária méhében jött létre és tőle született meg Betlehemben a mi üdvösségünkért. Ave, verum Corpus, natum de Maria Virgine! (Üdvözlégy, Szűz Máriától született igaz Test!)